

ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม

ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร

อรอนงค์ รอดพันธุ์*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental design) เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมต่อพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม จำนวน 10 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนหญิง 4 คนนักเรียนชาย 6 คน เก็บข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ และรวบรวมข้อมูลด้านพฤติกรรมจากครูที่ปรึกษา ครูผู้สอน และหัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดำเนินการทดลอง 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที โดยเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ครั้งก่อนและหลังการทดลอง (Pretest -Posttest)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ The Wilcoxon Signed-Rank test

จากการศึกษาพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีคะแนนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

คำสำคัญ

คำสำคัญ: (1) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (2) ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (3) พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

* นักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

สังคมไทยได้รับผลกระทบหลายประการทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม มีการศึกษาวิจัยพบว่าผลกระทบด้านเศรษฐกิจสังคม ได้แก่ อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกที่ได้หลั่งไหลเข้ามาเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนไทยที่เคยมีน้ำใจและเอื้ออาทรต่อกัน เป็นสังคมที่เน้นการแข่งขันชิงดีชิงเด่นและมีการนิยมด้านวัตถุ และที่กำลังเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทยในขณะนี้ก็คือปัญหาการใช้ความรุนแรงในวัยเด็กและวัยรุ่น ซึ่งเราจะพบข่าวสารประเทห์นี้ได้ทุกวันในสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เด็กวัยรุ่นที่เติบโตมากับกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นกลุ่มบุคคลที่เปราะบางและอ่อนไหวมากที่สุดต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพราะได้เรียนรู้โดยปราศจากการควบคุมและคำชี้แนะที่ถูกต้อง จึงไม่สามารถปรับคุณลักษณะของตนให้เหมาะสมกับสภาพการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงมีการแสดงออกที่สังคมไม่ยอมรับหลายลักษณะ เช่น พุดไม่สุภาพ ก้าวร้าว ตัดสินปัญหาโดยการใช้กำลัง เห็นแก่ตัว ไม่ซื่อสัตย์ โกรธง่าย ไม่เอื้อเฟื้อ ไม่เชื่อฟัง ไม่มีระเบียบ ขาดความอดทนอดกลั้น (พรพรรณ วรรณลักษณ์. 2548 : 20)

โรงเรียนเป็นสถานที่ให้ความรู้แก่นักเรียน เป็นสถาบันที่สำคัญในการเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน (ลักษณะ สิริวัฒน์. 2554) เป็นสถานที่ฝึกอบรมมุ่งเพาะพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นผู้มีความพร้อมทั้งด้านความรู้ด้านวิชาการ และเป็นผู้มีระเบียบวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบ รู้จักหน้าที่ของตนเองและสังคมส่วนรวม มีจิตสาธารณะ นอกจากนั้นนักเรียนยังต้องมีการปรับพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้เป็นไปอย่างเหมาะสมตามแนวทางเดียวกันกับความเป็นไปของสังคมปัจจุบันและสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขด้วย (ทิวาพร มานะรักษ์. 2554).

โรงเรียนเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาให้แก่นักเรียนโดยตรง และจะต้องจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (กระทรวงศึกษาธิการ . 2542 : 8) ที่ว่า “ การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมจริยธรรม วัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” ภารกิจหลักของโรงเรียน คือ การจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพตามความมุ่งหมายของหลักสูตร และมีหน้าที่ดูแลป้องกันและควบคุมแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนให้มีการปรับตัวที่ดีขึ้น ลดปัญหาพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ โรงเรียนจึงต้องหาแนวทางในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมให้กับนักเรียน ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยเฉพาะบุคลากรในโรงเรียน ชุมชน ผู้ปกครองนักเรียน ร่วมกันดำเนินการเพื่อดูแลช่วยเหลือทรัพยากรอันมีค่า ด้วยความรักและความเมตตา ดังนั้นการป้องกันและการแก้ไขปัญหา จึงมีความจำเป็นที่ทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกัน แก้ไขปัญหาไม่ให้เกิดกับบุตรหลาน ” (กรมวิชาการ . 2545 : 1-12)

โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร มีการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 เป็นโรงเรียนสหศึกษา เปิดทำการเรียนการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ปัจจุบันมีนักเรียนทั้งสิ้น 2,060 คน มีการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 6 “ การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ” ซึ่งโรงเรียนมีหน้าที่ในการบริหารจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปด้วยความหลากหลาย เพื่อการพัฒนาซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนให้เป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยคุณธรรมจริยธรรม ความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ และสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ในแต่ละปีการศึกษาจะมีการเปิดรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการเปิดรับสมัครนักเรียนใหม่ ร้อยละ 60 จากนักเรียนในเขตพื้นที่บริการโรงเรียนใกล้เคียง ร้อยละ 40 เป็นนักเรียนที่มาจากการสอบคัดเลือก จะเห็นได้ว่าการรับนักเรียนใหม่ในแต่ละปีการศึกษามักจะประสบปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ เพื่อนครูผู้สอน การเรียนการสอนรูปแบบใหม่ ซึ่งอาจจะแตกต่างกับรูปแบบการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา นักเรียนที่เข้ามาใหม่จะต้องปรับตัวค่อนข้างมาก บางคนสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ได้เร็ว ในขณะที่บางคนไม่สามารถปรับตัวได้ ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ต่อต้านซึ่งอาจแสดงออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งบางคนอาจต้องประสบปัญหามากมายทั้งปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพกาย สุขภาพจิต ปัญหาในการคบเพื่อน ปัญหาการวางตัวที่เหมาะสม ปัญหาต่างๆเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนทั้งสิ้น หากปัญหาดังกล่าว ไม่ได้รับการแก้ไขหรือช่วยเหลือให้คำแนะนำที่ถูกต้อง นักเรียนไม่สามารถผ่านอุปสรรคไปได้ ปัญหาอาจสร้างผลกระทบถึงขั้นต้องออกจากระบบการศึกษากลางคัน พันสภาพการเป็นนักเรียน

ผู้วิจัยเป็นครูแนะแนวในโรงเรียน พบกับพฤติกรรมนักเรียนที่ไม่เหมาะสมทั้งในเรื่องการหนีเรียน ก้าวร้าว การแต่งกายผิดระเบียบ ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน จึงต้องการช่วยเหลือนักเรียนเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม โดยได้ทำการทดลองใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพราะกระบวนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นวิธีการส่งเสริมให้นักเรียนดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเอง ยอมรับตนเอง สนับสนุนให้มีการตัดสินใจ วางแผนและการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดทั้งการปรับปรุงพฤติกรรมให้เหมาะสม

พนม ล้อมอารีย์ 2548. (อ้างถึงใน ชัชฎาภรณ์ พิรุณโสภา, ลักษณะ สิริวัฒน์ , วิเชียร สิทธิประภาพร. 2557).

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร
ประชากรสำหรับการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 510 คน โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม จำนวน 10 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มประชากร

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งการทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบ One group pretest-posttest design มีวัตถุประสงค์เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นผู้มีพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมภายใต้ระเบียบวินัยของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

ผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มประชากร เก็บข้อมูลนักเรียนผู้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมจากผู้หน้าที่ดูแลความประพฤตินักเรียน คือ หัวหน้าระดับชั้น ครูที่ปรึกษา และครูผู้สอน มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมทั้งสิ้น 40 คน จากนั้นดำเนินการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผ่านแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสม คัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนพฤติกรรมไม่เหมาะสมระหว่าง 9 – 12 คะแนน จำนวน 15 คน นำค่าคะแนนการประเมินของนักเรียนมาเรียงลำดับจากคะแนนต่ำสุดไปคะแนนสูงที่สุด และได้สอบถามความสมัครใจของนักเรียนผู้เข้าร่วมโครงการ และผู้ปกครองเห็นสมควรในการเข้ากลุ่มการให้คำปรึกษาเพื่อปรับพฤติกรรม จำนวน 10 คน

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของวิทวัส เหล่านายอ (2553 ; 62-64) และ ทิพาพร มานะรักษ์ (2554 : 11-16) โดยสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นชนิดแบบมีโครงสร้าง เป็นแบบมาตรฐานประมาณค่า 3 อันดับ โดยผู้วิจัยได้ปรับแก้เพื่อให้เกิดความ

เหมาะสมกับกลุ่มที่ทำการศึกษาคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และได้สร้างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมให้สอดคล้องจุดมุ่งหมาย โดยปรับจากโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา จังหวัดหนองคาย ของวิทวัส เหล่านายอ (2553 : 90-106) จำนวน 1 โปรแกรม แบ่งเป็น 10 ครั้ง แต่ละครั้งประกอบด้วยกระบวนการการให้คำปรึกษา วัตถุประสงค์ เทคนิคและวิธีการให้คำปรึกษา แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน นำไปใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงโปรแกรมการให้คำปรึกษา จากนั้นดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามกระบวนการ โดยใช้สถานที่ห้องแนะแนวของโรงเรียน ในการดำเนินการเก็บข้อมูล ทำการทดลองกระบวนการกลุ่มการให้คำปรึกษา

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ The Wilcoxon Signed-Rank test เพื่อใช้เปรียบเทียบผลคะแนนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สำหรับการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่าหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลงซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อปรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ศึกษาสามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม พบว่า นักเรียนทั้ง 10 คน มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น หนีเรียน ก้าวร้าว แต่งกายผิดระเบียบ มีพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในห้องเรียน หลังเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มปรากฏว่านักเรียนมีพฤติกรรมเหล่านั้นลดลง สอดคล้องกับผลการศึกษาของวิทวัส เหล่านายอ (2553 : 74) พบว่า หลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมปรากฏว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลงและสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าของทินกร มากมูล (2552 : 41) พบว่าหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกทางกาย และทางวาจาลดลง

2. หลังการเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนพฤติกรรมไม่เหมาะสมลดลง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ผู้ศึกษาวิจัยได้นำมาใช้เป็นกระบวนการเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ มีการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับผู้อื่นและสังคมรอบด้าน มี

สัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน มีการร่วมมือกันเพื่อหาแนวทางการปรับตนให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนได้รู้จักตนเอง มองตนเองอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ทางด้านทฤษฎีและทักษะการให้คำปรึกษาร่วมให้ความช่วยเหลือให้คำปรึกษา จากกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของตนเองลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ ทิศนา แหมมณี (2550 : 50) กล่าวว่า นักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรมนิยมมองธรรมชาติของมนุษย์ในลักษณะเป็นกลาง คือ ไม่ดี ไม่เลว (Neutral-Passive) การกระทำต่าง ๆ เกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Stimulus-Response) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองกลุ่มพฤติกรรมนิยมให้ความสำคัญกับ “พฤติกรรม” มาก เพราะพฤติกรรมเป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้สามารถวัดและทดสอบได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การคัดกรองนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีการวางแผนทั้งในการคัดกรองที่ชัดเจน ทำให้ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่พร้อมสำหรับการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและจะช่วยให้กลุ่มดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้ให้คำปรึกษาต้องมีความรู้ความสามารถในการให้คำปรึกษา มีประสบการณ์ในการให้คำปรึกษา จะช่วยให้กระบวนการให้คำปรึกษาดำเนินไปอย่างเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

1.3 สถานที่ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรเป็นสถานที่ที่ไม่มีสิ่งรบกวนใดๆ เพื่อให้การดำเนินการของกระบวนการกลุ่มเป็นไปด้วยความราบรื่น ไม่ถูกขัดจังหวะ เพราะสมาชิกของกลุ่มค่อนข้างต้องการสมาธิและไม่ควรให้ความสนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบข้าง

1.4 ผู้ให้คำปรึกษาควรปรับโปรแกรมการให้คำปรึกษาให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและกระตุ้นระบบการคิดของผู้รับคำปรึกษา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรนำผลการศึกษารั้งนี้ไปขยายผลกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในระดับชั้นอื่นๆ ในโรงเรียน และมีการดูแลช่วยเหลือ ติดตามผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักเรียนมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างแท้จริง

2.2 ในการแก้ไขปัญหาให้นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการดูแลช่วยเหลือ ควรมีการประสานความร่วมมือกันทุกภาคส่วนทั้งครูผู้สอน ครูที่ปรึกษา อาจารย์ผู้ดูแลนักเรียนทุกระดับชั้นควรมีความรู้ความเข้าใจในปัญหาของนักเรียนอย่างแท้จริง และมีความเข้าใจในกระบวนการให้คำปรึกษาเป็นพื้นฐานและสามารถเลือกใช้กลยุทธ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพปัญหา เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาของนักเรียนอย่างแท้จริง

2.3 ควรรนำผลจากการศึกษาครั้งนี้ไปขยายผลในระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้ครอบคลุมทุกระดับชั้น และมีการส่งต่อข้อมูลกันอย่างเป็นระบบในระดับโรงเรียน

เอกสารอ้างอิง

อาภา จันทรสกุล. (2545) การปรับปรุงพฤติกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา.

การศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พนม ลิมอารีย์. (2548) การแนะแนวเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

กาญจนา ไชยพันธุ์. (2549) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.

ทิสนา เขมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.

(พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิวัฒน์ เหล่านายอ.(2553). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรม

ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลเซกา อำเภอเซกา

จังหวัดหนองคาย. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย

มหาสารคาม.

ลักขณา สิริวัฒน์. (2551). การแนะแนวเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

(แก้ไขเพิ่มเติม ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๕).

ทินกร มากมูล. (2552). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม :

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ลักขณา สิริวัฒน์. (2554). จิตวิทยาในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. ขอนแก่น:คลังน่านาวิทยา

ศิริบุรณ์ สายโกสุม. (2554). ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุพจน์ เปลี่ยวสงค์. (2557). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎี

พฤติกรรมนิยมที่มีต่อการเสริมสร้างจิตสาธารณะของนักศึกษา วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้ จังหวัด

นครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. นครศรีธรรมราช : มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ทิวพร มานะรักษ์. (2554). ปัญหาและการปรับตัวของนักเรียนระดับชั้น ม.1 โรงเรียนจักรคำคณาธร

จ.ลำพูน. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชัชฎาภรณ์ พิรุณโสภา, ลักขณา สิริวัฒน์, วิเชียร สิทธิประภาพร. (2557). การเปรียบเทียบผลการให้

คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อสร้างเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ระหว่างการใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและทฤษฎีเกสตัลท์.

ชนิสรา ไกรสีห์. (2551) การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวระหว่างทฤษฎี

พฤติกรรมนิยมและทฤษฎีเกสตัลท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.,

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.